

— Dakle, ti, Luka, misliš, da onaj tvoj posrednik — kako se ono zove...

— On se je zvao Cicvarko!

Barbarigo nije primijetio, da je Luka naglasio riječi »se je zvao«, pa dometne:

— Da, Cicvarko. Ti dakle misliš, da će jedan Cicvarko za ono par žutaka, što si mu dao da zamiješa ovu kašu kod age, da će on šutjeti do sudnjega dana? Zar misliš, da ne će i on, kad vidi kako se budu stvari razvijale, bio priprost koliko mu drago, doći do spoznaje, da si ti bio moje, kao što je on bio tvoje ratilo? Opet ti velju, da mi se cijela ta stvar nekako ne dopada... Bilo je daleko sigurnije, da smo mi Tomića onako jednostavno...

— Maknuli u bolji svijet! — naznači Kolubrin rukom prema nebu.

— Dakako! Bolje bi bilo i sigurnije. Pa i ona ne bi mogla nikad da posumnja na nas. Ovako...

— Ako vašu ekcelenciju ne mori nijedna druga briga, može biti zadovoljna kako se dosle stvar razvija. Vaš predani Luka mislio je na sve...

— Bilo bi premalo, ako je samo mislio...

— Mislio je Luka na sve i osigurao i vašu ekcelenciju i sebe protiv svakog iznenađenja.

— Kako to, Luka? Da čujem.

— Evo kako. Kad je ono Miško Cicvarko onako sjajno odigrao svoju ulogu kod Mehmet-age, premda mi je najsvečanije prisegao da će čuvati tajnu naše spletke do zadnjega daha, ipak sam počeo dvojiti, da li takav lopov može uopće pojmiti, što je to svetost prisege.

— Tvoja je bojazan bila opravdana. Ipak je Luka Kolubrin pronicav čovjek!

— Stao sam razmišljati, kako bi se dalo udesiti, da onakav razbojnik ipak ostane vjeran svojoj prisezi. Mogu vam, ekcelencijo, ponosno potvrditi, da mi je osnova u tom obziru divno uspjela! Miško Cicvarko ne će moći da nikad nikomu izda naše tajne!

— Ja tako ne mislim, Luka, jer ne mogu da vjerujem čovjeku koji lako proda dušu za par žutaka. Dokle on bude gazio koru ove naše zemlje...

— On je — nasmija se Luka, — tu koru već izgazio. Ne će je više gaziti...

— Ti si ga...